

Marie Bach Hansen

Arven efter arvingerne

Af Steen Blendstrup,
fotograf Aleksandar K.

For Marie Bach Hansen har de sidste måneder været én lang nedtælling – et langt farvel med de sidste optagelser på Fyn, de sidste i studiet, sidste frokost sammen ... et farvel til ”Arvingerne”, der har gjort hende til et kendt ansigt. Og så er hun hovedkulds blevet kastet ind på scenen på Det Kongelige Teater.

Det er gået hurtigt for Marie Bach Hansen, der blev færdiguddannet fra Statens Teaterskole i 2010. - Der har været to store skridt for mig, siger hun. – Det første var, da jeg blev antaget til Mungo Parks ensemble. Det var den slags teater, jeg gerne ville lave; noget, der handlede om vores verden. Og som skuespiller fik vi lov til at have en stemme i skabelsen. Jeg føler mig meget privilegeret.

Støttegruppe for arvinger

- Så fik jeg rollen som Tulle i ”Hvidsten Gruppen”, men det store skridt var at komme med i en DR-serie. Så jeg har fået lov til at rykke tidligt i min karriere, først med en fastansættelse, så med en stor serie. Jeg er meget taknemmelig. Nu er også den epoke slut for Marie Bach Hansen – sidste optagelse kom i hus den 31. oktober. - Folk blev klappet ud. Jeg var selv med i det allersidste take. Bagefter gik jeg rundt i kulisserne. Det er underligt – vi har fulgt hinanden i fire år, både professionelt og privat. Som skuespillere er vi jo vant til at mødes og skilles, og jeg troede, jeg havde vænnet mig til det, men jeg fik en klump i halsen. Vi har snakket om at oprette en støtteforening for tidligere ”Arvingerne”-skuespillere.

Den danske sang ...

Men det blev på mere end én måde en begivenhedsrig mandag – for efter akut at være blevet bedt om at træde til i stedet for Johanne Louise Schmidt, der er gravid, skulle hun videre til aftenprøve på Det Kongelige Teater. Her har man omdannet højskolesangbogen til en teaterkoncert. - Morten Kirkskov ringede, og jeg har savnet at synge og synes, det er et vildt dejligt hold, så jeg slog til. Johanne og Morten havde besluttet, at hun ville gå fra inden premieren, frem for at jeg skulle tage over midt i det hele. Det er sjovt og udfordrende at overtage en rolle, andre har lavet, selv om jeg lige kan nå at få et ord med på. Det er også en udfordring at lære 37 sange på 14 dage – og kunne levere dem på Store Scene. - Jeg kommer, om jeg så må sige, fra et hjem med klaver, et kreativt hjem, hvor jeg er vokset op med højskolesangbogen. Og jeg gik på efterskole på Ollerup, hvor vi sang 2-3 sange hver morgen i et år. Jeg elskede efterskolen og sammenholdet, så jeg har et stort hjerte for de sange. Marias lyst til skuespillet stammer også fra sangtraditionen, fra folkemusikken: - Jeg har ikke selv oplevet det, men min far har fortalt mig om dengang, da han spillede folkemusik i det vestjyske. Så kunne en eller anden gammel kone stille sig op og a cap-

PELLA synge en sang a la islandske sagaer. En direkte forlængelse af at sidde og fortælle historier ved bålet. Det er den passion, den måde at indtage scenen og fortælle i en halv time, den vestjyske råhed, der har inspireret mig.

At lade op med ukulele

Så kombinationen af dramatik og sang i teaterkoncerten eller musicalen tiltaler selvfølgelig Marie – men ikke for enhver pris, for musikken er dyrebar for hende: - Der bliver lavet så mange af den slags forestillinger, at jeg ville spørge mig selv; hvorfor? Jeg vil ikke bare synge, fordi det er trendy. Projektet skal vække min nysgerrighed. Til daglig bruger jeg musikken til at lade op med, så jeg vil have den i fred, hvis det ikke er vigtigt at bruge den. - Jeg lader op på mange måder; jeg går en tur, pjatter med min søster, laver noget socialt, hører eller spiller musik – for eksempel lærer et nyt instrument. Jeg har lige købt mig en ukulele. Og jeg ser film og TV – jeg elsker at ’nørde skuespillere’. Men ingen skuespiller kan vel sige sig fri for drømmen om at stå netop på den kongelige scene. - Jo, det er da en drøm, le Marie Bach Hansen. – Det er en fed scene at stå på. Jeg er vant til den lille scene på Mungo Park, hvor vi kan se publikum, men her ligger salen i mørke. Ellers virker den ikke så stor, som jeg havde troet, og man kan nå ud til publikum – det er en cadeau til arkitekterne. - Men ingen scene er så vigtig og fin, at man ikke skal kunne arbejde og knokle på den!

Børnevenner

Da Liebhaverboligen talte med hende for fire år siden, var hun endnu en ung, nyudklækket skuespiller. I dag melder modenheden sig, og hun sætter pris på andet af arven hjemmefra end den rent musikalske. - Min mor er pædagog, så vi har talt om derhjemme, hvad forældre giver videre til deres børn. Nu begynder jeg selv at kunne se, at jeg ligner min mor (og min søster og min far). Mine forældre talte om det, hvis nogen blev mobbet. Det har givet mig en interesse for menneskelige relationer. Nogle gange som barn var jeg mere: ’åh, kan vi ikke bare slappe af og ikke være så sociale!’ Men det er noget, jeg har fået med. - Jeg tænker også over det i forhold til mine børnevenner. En venindes datter gik hele tiden og trak instrumenter frem, som ikke var der, så jeg forærede hende en ukulele. Jeg vil stå til rådighed, hvis hun vil musikken. Først gik hun ganske vist og slog den mod ting, og det gibbede i mig for sige, hun skulle passe på den, men så tænkte jeg; hun skal have et tvangsfrit forhold til

”

- JEG LADER OP PÅ MANGE MÅDER; JEG GÅR EN TUR, PJATTER MED MIN SØSTER, LAVER NOGET SOCIALT, HØRER ELLER SPILLER MUSIK – FOR EKSEMPEL LÆRER ET NYT INSTRUMENT. JEG HAR LIGE KØBT MIG EN UKULELE. OG JEG SER FILM OG TV – JEG ELSKER AT ’NØRDE SKUESPILLERE.

”

HELDIGVIS ER OPMÆRKSOM-
HEDEN IKKE SÅ MASSIV,
NÅR SERIEN IKKE KØRER
PÅ TV. FOLK HAR EN KORT
HUKOMMELSE, OG DET ER
FAKTISK BEFRIENDE:
SÅ VIGTIGE ER VI
SKUESPILLERE HELLER IKKE!



instrumenter, jeg skal ikke sige nej og tage glæden fra hende. Hun er kun 2½ år ... hun har allerede sendt mig en lille sang!

Stærke kvinder - eller stærke mennesker?

For selvfølgelig bliver vi påvirket af det, vi vokser op med. Hvad der jo er et af temaerne i "Arvingerne", hvor de kvindelige figurer er påfaldende stærke ...

- Se, det spørgsmål ville aldrig have været stillet, hvis det havde været stærke mænd og en mandlig skuespiller, pointerer Marie. – Jeg er stolt af at være med i en serie med så fede kvinderoller. Så måske skulle vi øve os i at tænke: den figur kunne lige så godt være en kvinde som en mand. Jeg nyder at se en film eller en serie med mandlige hovedroller lige så meget. Men hvis vi nu tænkte rollerne som mennesker – ikke som køn. Det burde ikke være en undtagelse med "Arvingerne".

- Selvfølgelig bliver vi kulturelt påvirkede – for eksempel i det legetøj, vi får. Vi skal være opmærksomme på, om vi er kønsnormative. Især når det er ubevidst. Igen: det er vigtigt, vi mærker mennesket, ikke kønnet. Det gælder, om det er et barn på 2 år eller en voksen på 30.

Mormors Steinbeck

Nogle gange kan arv dog virke næsten som skæbne. Hendes mormor døde, da Marie kun var seks år, og hun husker, at hun gik i hvidt tøj og havde hvidt hår, og ...

- Hun elskede Karen Blixen, og min morfar gav mig nogle af hendes bøger – både Blixen og Steinbeck. Da jeg så fik en rolle i "Vredens Druer", som vi spiller her til marts, ville jeg købe bogen, men så kiggede jeg lige i mormors gamle bøger ... og dér var den!

Hende fra "Arvingerne"

Men inden vi når dertil, skal Marie igennem virakken, når en stor DR søndagsserie løber over skærmen. Hun har heldigvis vænnet sig til det nu:

- Tilbage i 2014 var det overvældende pludselig at blive genkendt, husker hun. – Jeg talte med Trine Dyrholm og Jesper Christensen om det, og de sagde, at det er umuligt at forholde sig til, før man

BLÅ BOG

Marie er fra Borum i Midtjylland. Hun fik sin debut som 18-årig i filmen "2 ryk og 1 aflevering". Efterfølgende holdt hun fast i skuespillet og gik på Statens Teaterskole i 2006-10, hvorefter hun blev del af ensemblet på Mungo Park i de næste fire år med fine præstationer bl.a. som Cordelia i "Forførerens dagbog" og Dorte Hansen i "Dette burde skrives i nutid". Til dels sideløbende med dette har hun over de seneste fire år spillet Signe Larsen i "Arvingerne", men har også fundet tid til "Sommeren uden mænd" på Republique og "Tribadernes nat" på Grønnegårds Teatret.

Lige nu kan Marie opleves på Det Kongelige Teater i teaterkoncerten "Højskolesangbogen," og til marts spiller hun med i "Vredens druer" på Betty Nansen Teatret.

oplever det. Det skal siges, at jeg kun har oplevet positive, søde henvendelser, men det er et koncept, man skal vænne sig til.

- For eksempel plejede jeg at nyde turen i S-toget op til Mungo Park i Allerød, hvor jeg så på mennesker eller så ud ad vinduet. Nu vendte det, fordi folk så på mig. Jeg følte mig aldrig sikker på, om de så på mig, fordi jeg havde en skør jakke på, eller fordi de havde set mig på TV. Pludselig blev jeg bevidst om, at folk så mig købe tamponer. Det tænkte jeg ikke på før. Det ser folk nok stadigvæk, men i dag tænker jeg ikke over det.

- Heldigvis er opmærksomheden ikke så massiv, når serien ikke kører på TV. Folk har en kort hukommelse, og det er faktisk befriende: Så vigtige er vi skuespillere heller ikke! Marie må selvfølgelig ikke røbe, hvordan det går i tredje og sidste sæson af "Arvingerne", men for de der ikke kan vente:

- Forfatteren Maya Ilse har fra start tænkt serien i tre dele, forklarer hun. – I første sæson handlede det om, hvor kom du fra, i anden om, hvem er du så, og her i tredje sæson stiller vi spørgsmålet, hvad bruger du det til i verden. Så handlingen retter sig mere udad mod verden.

Fortsættes på side 62...

Marie Bach Hansen

...fortsat fra side 60

RUNDT OM MARIE BACH HANSEN

Hvad var din yndlings-TV-serie som barn/ung?

Den, der har gjort størst indtryk på mig, er nok "Liva" – jeg så den måske nok lidt for tidligt. Jeg blev meget påvirket af de scener, hvor Liva Weel var fuld. Det var vildt senere at få lov til at spille sammen med Ulla Henningsen.

Og "Nana" – som jo var med Jesper Christensen.

Hvad ser du i dag?

"Transparent" – jeg har lige set 3. sæson, og den er fuldstændig fantastisk. Figurerne er sindssygt smukt foldet ud. Det er quirky, nænsomt og sanseligt.

Hvilken bog skal du have læst – nu du har tid til det?

"Ved gudernes bord" af Katrine Wiedemann, vores instruktør på "Vredens druer", og "Over grænsen" – om krigen i Syrien – ligger klar på mit natbord ... men lige nu går det mest op i nodelæsning.

Apropos "Vredens druer" – hvordan har du det med klassikere?

Jeg hørte Thomas Bredsdorff i radioen for nylig, hvor han definerede en klassiker ved, at det var en historie, der kunne genfortolkes. Jeg kan huske, at jeg i sin tid troede, at jeg ville hade "Forbrydelse og straf", men jeg elskede den!

Hvad er din yndlingssang fra højskolesangbogen?

"Se nu stiger solen" ... og "Kirken, den er et gammelt hus" – men den er ikke med i forestillingen.

Den film, der har gjort størst indtryk på dig er ...?

"The Deer Hunter" ... jeg var måske 22 år gammel. Jeg så den 2-3 gange på en weekend. Og som 7-årig kan jeg huske, vi havde lejet en moviebox og "Sound of Music". Jeg så den 8 gange!

Hvad giver dig selv tårer i øjnene ... og får dig til at flække af grin?

Grinet – det er Louis C.K. Jeg så ham, da han var i Danmark her i oktober. Jeg havde købt billet til mig selv – alene! Ingen skulle forstyrre min oplevelse. Ellers har vi haft det utrolig sjovt i pauserne på "Arvingerne". Trine Dyrholm Mikkel Bo Følsgaard og Carsten Bjørnlund har virkelig fået mig til at grine – jeg har faktisk nogle gange haft brug for ny makeup, fordi jeg græd af grin.

Da Pernilla August (seriens første instruktør, red.), som var tilbage for at instruere sidste afsnit, tændte et lys for serien ... der kunne jeg ikke holde tårerne tilbage.

Hvis du skulle vælge en titelmelodi til dit liv ...?

Det ændrer sig fra dag til dag – nogle dage skulle det være Beyonce, andre dage Leonard Cohen.

Hvad er ferie for dig – hvor går drømmerejsen hen?

Argentina – jeg vil gerne derover og studere 'duende' – den sjæl og passion, som man for eksempel finder i tango.

Hvad er det bedste ved julen?

Stearinlys, nærhed, bevidstheden om, at alt lukker ned, og folk går ind i deres huler, hvor det er varmt og kærligt. For mig er det også et skel – meget mere end nytåret – hvor jeg gør status over året.

Hvilken tradition er urokkelig for dig?

Vi går alle ud på toilettet, mens min far tænder juletræet. Så kommer vi alle ind og siger: Neiiii! Også selv om der ingen børn er.